

figes endnu at være beriget. Herved af-
skiller Forslaget sig fra de i øvrigt tilsva-
rende Bestemmelser i den tyfste Lov §§ 18
og 55.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paa-
lægge den, der har forjæmt Angivelse af Nal-
den eller af Forfatterens Navn, naar Be-
nyttelsen ellers er lovlig, det almindelige
Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af sær-
lig Regel maatte antages, og da hint Paa-
bud i § 14 paa den anden Side bør kunne
haandhæves, er det fundet rigtig at give
en særlig mildere Straffebestemmelse for
dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes
i norsk Lov § 27, svensk Lov § 17, finsk
Lov § 23, tyf Lov § 24 og ungarf Lov
§ 24.

Kapitel IV.

Om det systematiske Hensyn, der har
ført til at optage Bestemmelserne i §§ 24—
27 paa dette Sted, er det fornødne sagt
ovenfor i de almindelige Bemærkninger til
første Afsnit.

Fristen for Forfatterrettens Varighed
er, afsat fra det særlige Forhold, der om-
handles i § 24, gennemgaaende sat til 50
Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar
eller — ved anonyme og pseudonyme Vær-
ker — fra den første Udgivelse. Om det er
rigtigt at sætte denne eller overhovedet no-
gen Grænse for Forfatterretten, er ganske
vist meget tvivlsomt, men det tør vistnok an-
tages, at den almindelige Opinion endnu ikke
er naaet til at gøre sig fortrolig med den
Tanke, at Forfatterretten bør være af ube-
grænset Varighed. Derfor er det ikke fun-
det tilraadeligt principielt at forlade den
gældende Rets Standpunkt. Den her fast-
satte Frist stemmer ogsaa med de fleste frem-
mede Loves ¹⁾, kun ganske enkelte sætte en
længere Frist ²⁾, mange en kortere ³⁾. I øv-
rigt bemærkes:

Til §§ 21, 22 og 23.

Bed Affattelsen af disse Bestemmelser er
det tilstræbt at affkære den Tvivl, som de

gældende, noget indviklede Regler i Lov
1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de
Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868
§§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i
forskellige Retninger efterlade, samt over-
hovedet at give Reglerne en saa vidt muligt
udtømmende og nøjagtig Affattelse. En sær-
lig Regel om posthume Værker er anset over-
flødig. Reglen i § 21 synes at give For-
fatterens Arvinger alt, hvad der billigvis
tilkommer dem, naar der overhovedet sættes
en Frist. Afsat fra Fristens Forlængelse, ere
de ved § 23 gjorte Forandringer i Reglen i
Lov 1857 § 8 rene Redaktionsændringer af
mindre Betydning.

Til §§ 25 og 26.

§ 25 stemmer ganske med den gældende
Ret; Paragraffens andet Stykke udtaler ex
tuto, hvad man vistnok ogsaa uden særlig
Udtalelse herom vilde antage. Derimod af-
viger § 26 fra den gældende Rets Regel, jfr.
Lov 23de Februar 1866 § 6, men er vist i
Virkeligheden kun et korrigerende Udtryk for
den bagved denne liggende Tanke. Denne
er egentlig ikke at straffe den til Forfatter-
retten berettigede, men at sikre Samfundet,
at Værket altid er tilgængeligt. Dette op-
naas imidlertid fuldt ud ved den her fore-
slaaede Affattelse af § 26, og derved und-
gaas det at gøre Uret mod den berettigede i
de Tilfælde, hvor Undladelsen af fornødt Ud-
givelse skyldes mere forbigeaaende Hindringer
eller Forjæmelse, og ikke er Udtryk for en
definitiv Vilje til at opgibe Retten eller Man-
gel paa Evne til at udøve den.

Til § 27.

Den her optagne Bestemmelse er ny i
vor Ret og har næppe noget egentligt Side-
stykke i andre Love. Den hviler paa den
Betragtning, at en Forfatter, f. Eks. fordi
han har forandret religiøst, politisk, æstetisk
Standpunkt, kan have saa stærke personlige
Bevæggrunde til at ønske den videre Udbre-
delse af sit Værk standset, at Samfundets
Rav paa Offentliggørelse maa vige for dette
Hensyn. For at hindre, at denne Ret brug-
ges til blot Chikane mod Kreditorer, der
søge Skyldsigørelse i Retten, er det foreskret-
vet, at visse Formaliteter skulle være tagt-
tagne, forinden Forbudet kan faa Virkning
overfor Kreditorerne, se § 27, 3dje Stykke,
sammenholdt med § 12, 1ste Stykke.

Reglen i Paragraffens sidste Stykke er
uødvendig for at hindre rent vilkaarlig og
holdningsløs Udstedelse af saadanne Forbud.
Denne Trusel er det eneste Middel til at
hindre, at Forfatterne misbruge den dem ved
denne Paragraf hjemlede Ret til blot i Kraft

¹⁾ Norsk Lov §§ 7—10 jfr. § 34, svensk Lov (1877)
§ 7, jfr. dog § 14; finsk Lov § 3, fransk Lov af
14. Jult 1866 Art. 1, belgisk Lov Art. 2 og 5,
ungarisk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

²⁾ Spansk Lov Art. 6.

³⁾ Tyf Lov §§ 8, 9, 11, svejtsisk Lov Art. 2, engelsk
Lov af 1. Jult 1842 § 3 (5 og 6 Vict. C. 45).